

Kniha Daniel — sto dvadsaťpäť

Odhaľovanie prorockého významu: Výklad Daniela 11:40 a jeho dôsledky pre súčasné kresťanstvo

Jeff Pippenger

2024-03-09

Štyridsiaty verš jedenástej kapitoly Daniela sa začína v čase konca, no tento verš označuje dva časy konca, a preto umožňuje študentovi proroctva zosúladiť prvý čas konca s druhým časom konca. Keď sa toto uplatnenie vykoná, línia milleritských dejín, ktorá sa začala v roku 1798, prebieha súbežne s dejinami Spojených štátov v roku 1989. Obe línie označujú líniu pravého protestantského rohu a líniu republikánskeho rohu zemskej šelmy zo Zjavenia trinástej kapitoly. Obe línie sa začínajú v čase konca v roku 1798 a čas konca v roku 1989 jednoducho dopĺňa a poskytuje druhé svedectvo o medzníkoch pravdy, ktoré sú vo verši odpečatené.

Hnutie tretieho anjela prišlo 22. októbra 1844, no bolo odložené pre sedemročnú vzburu v rokoch 1856 až 1863. Príchod tretieho anjela sa zopakoval 11. septembra 2001. Rok 1863 bol predobrazom prvým táborením starovekého Izraela v Kádeši a vzburou desiatich vyzvedačov, a 11. september 2001 bol predobrazom posledným táborením starovekého Izraela v Kádeši a vzburou Mojžiša. Vzburu roku 1863 predstavovala prvú vzburu v Kádeši, ktorá priniesla súd smrti na púšti. Vzburu z 11. septembra 2001 predstavovala poslednú vzburu v Kádeši, ktorá priniesla smrť vedeniu laodicejského adventizmu.

Zostúpenie anjela 11. augusta 1840, ktoré uviedlo do pohybu hnutie rokov 1840 až 1844 a ktoré sestra Whiteová nazvala slávnym prejavom Božej moci, bolo predobrazom 11. septembra 2001 a označilo slávny prejav Božej moci.

„Anjel, ktorý sa spája s ohlasovaním posolstva tretieho anjela, má osvietiť celú zem svojou slávou. Je tu predpovedané dielo celosvetového rozsahu a neobyčajnej moci. Adventné hnutie rokov 1840–44 bolo slávnym prejavom Božej moci; posolstvo prvého anjela bolo zanesené na každú misijnú stanicu vo svete a v niektorých krajinách sa prejavil najväčší náboženský záujem, aký bol zaznamenaný v ktorejkoľvek krajine od reformácie šestnásteho storočia; to všetko však má byť prekonané mocným hnutím pod posledným varovaním tretieho anjela.“
Veľký spor vekov, 611.

Prvý príchod tretieho anjela 22. októbra 1844 (prvý Kádeš) mal dokončiť dielo, ale Boží ľud sa rozhodol zvoliť si nového vodcu a vrátiť sa do Egypta. Do roku 1863 „znovu postavili Jericho“ namiesto toho, aby sa zúčastnili na Božom diele zrútenia múrov Jericha. Preto boli postihnutí kľatbou smrti na púšti.

A Jozue ich v tom čase zaprisahal slovami: Prekliaty buď muž pred Hospodinom, ktorý povstane a vystaví toto mesto Jericho; na svojom prvorodenom položí jeho základy a na svojom najmladšom synovi postaví jeho brány. Jozua 6,26.

Tak ako pri starovekom Izraeli pri prvom Kádeši, ktorý odmietol posolstvo Jozuu a Káleba, aj vzbura novodobého Izraela pri prvom Kádeši (1863) priviedla na nich kliatbu Jozuu. Keď sa tretí anjel 11. septembra 2001 vrátil (posledný Kádeš), začalo sa záverečné dielo, ktoré predchádza tomu, než Boh zrúti Jericho a jeho múry.

22. október 1844 označuje príchod tretieho anjela, a tým označuje aj príchod čoskoro nastávajúcej nedele v posledných dňoch. Rok 1863 označuje koniec doby skúšky tretieho anjela, ktorá sa začala 22. októbra 1844. Rok 1863 je preto symbolom čoskoro nastávajúceho nedeľného zákona, lebo Ježiš vždy predstavuje koniec začiatkom. V roku 1863 bol národ rozdelený na dve triedy, a takisto pri nedeľnom zákone sa zjavila dve triedy.

Obdobie skúšky tretieho anjela v milleritských dejinách sa začalo v roku 1844 a skončilo v roku 1863 a začiatok i koniec, oba boli označené nedeľným zákonom posledných dní. V dejinách medzi začiatkom (1844) a koncom (1863) sa nachádza vzbura milleritského hnutia (1856). Toto obdobie teda nesie pečať „Pravdy“. Návrat ku Kádešu po druhý raz 11. septembra 2001 označuje začiatok procesu skúšky tretieho anjela, ktorý sa uzatvára pri čoskoro prichádzajúcom nedeľnom zákone, ako je to predobrazené rokom 1863.

Od toho nedeľného zákona až do ukončenia ľudskej doby skúšky bude Jericho i jeho múry zrútené v súlade s vykonávacím súdom nad neviestkou Babylonu, ktorý je v tomto príbehu znázornený. Verš štyridsať sa začína v roku 1798 a končí pri čoskoro prichádzajúcom nedeľnom zákone vo verši štyridsaťjeden. Čas konca v roku 1798 predstavuje vnútornú líniu Božej cirkvi, počnúc milleritmi hnutia prvého anjela až po hnutie tretieho anjela a sto štyridsaťštyri tisíc. Všetko v jednom verši.

Vojna medzi kráľom severu, ktorá sa začala vzostupom kráľa juhu v roku 1798, bola privedená k záveru v roku 1989, keď bol kráľ juhu porazený spojenectvom medzi piatym a šiestym kráľovstvom biblického prorocktva. Vojna kráľa severu a kráľa juhu, ktorá sa začala v roku 1798, bola milleritmi rozpoznaná ako vojna proti Rímu, ktorý chápali jednoducho ako dve pustošiace mocnosti pohanstva a pápežstva. Keď sa vojna skončila v roku 1989, boli do nej zapojené všetky tri pustošiace mocnosti a znamenalo to začiatok prorockého znázornenia týchto troch mocností, ktoré vedú svet k Armagedonu, geograficky znázornenému vo verši štyridsaťpäť jedenástej kapitoly knihy Daniel.

Verše štyridsať až štyridsaťpäť určujú prorockú dynamiku troch mocností, ktoré privedú pápeža k jeho koncu medzi morami a slávnym svätým vrchom. Ak je prorocká história znázornená vo verši štyridsaťjeden správne pochopená, zahŕňa verše štyridsaťjeden až štyridsaťštyri.

Preto, počnúc časom konca v roku 1989, s druhým svedectvom z roku 1798, ktoré určuje začiatok i koniec vojny medzi kráľom juhu a kráľom severu, verše štyridsaťjeden až štyridsaťštyri označujú trojnásobné spojenie pápežstva, ktorého smrteľná rana je uzdravená, a verš štyridsaťpäť je miestom, kde prichádza k svojmu koncu. Tieto verše, ak sa k nim pristupuje z tejto perspektívy, predstavujú dejiny, ktoré sú vonkajšie voči Božej cirkvi, ako je to znázornené aj vzťahom medzi siedmimi pečaťami a siedmimi cirkvami v knihe Zjavenia.

Línia prorockých dejín, ktorú predstavuje rok 1798, predstavuje predovšetkým vyšetrujúci súd, a línia, ktorá sa začína v tom istom bode v roku 1989, predstavuje predovšetkým výkonný súd. Rok 1798 kladie hlavný dôraz na dielo posla, ktorý pripravuje cestu pre Posla zmluvy, a rok 1989 kladie hlavný dôraz na dielo Eliášovho posla.

Počnúc rokom 1798, keď bola kniha Daniel odpečatená, nastáva rozhojnenie poznania prorockých dejín, v ktorých Kristus vedie svoj ľud do zmluvného vzťahu, ktorý uskutočňuje trvalé spojenie božstva s ľudstvom. Táto zmluva posledného dňa je v Písmach opakovane označovaná.

Hľa, prichádzajú dni, hovorí Hospodin, keď uzavriem novú zmluvu s domom Izraela a s domom Júdu; nie takú zmluvu, akú som uzavrel s ich otcami v deň, keď som ich vzal za ruku, aby som ich vyviedol z egyptskej krajiny; moju zmluvu porušili, hoci som im bol manželom, hovorí Hospodin. Ale toto bude zmluva, ktorú uzavriem s domom Izraela po tých dňoch, hovorí Hospodin: Svoj zákon vložím do ich vnútra a vpíšem im ho do srdca; a budem ich Bohom a oni budú mojim ľudom. A už viac nebude učiť nikto svojho blížneho ani nikto svojho brata slovami: Poznajte Hospodina! Lebo ma budú poznať všetci, od najmenšieho z nich až po najväčšieho z nich, hovorí Hospodin; lebo odpustím ich neprávosť a na ich hriech si viac nespomeniem. Jeremiáš 31:31–34.

Všetci proroci označujú posledné dni a výraz „posledné dni“ v proroctve predstavuje časové obdobie súdu. Prvý anjel prišiel roku 1798, v čase konca, aby oznámil začiatok súdu v roku 1844, čo je zároveň aj príchod posledných dní. Posledné dni sú Jeremiášovými „dňami“, ktoré prídu, keď Boh „odpustí“ „neprávosť“ a na hriechy svojho ľudu si „viac nespomenie“. Toto dielo vykonáva Kristus ako Veľkňaz v predobrazom naplnenom dni zmierenia počas „posledných dní“.

Keby milleritický adventizmus vierou pokračoval v chodení v postupujúcom svetle tretieho anjela, ktorý prišiel 22. októbra 1844, už by boli vo svojom večnom domove s Ježišom. To je to, čo Jeremiáš myslí, keď hovorí: „po tých dňoch.“ „Tie dni“ sú prorocké obdobia, ktoré viedli k roku 1844 a v ňom sa zavŕšili. Sú to tie „dni“, na ktoré odkazuje dvanásť kapitola Daniela.

Ty však choď svojou cestou až do konca; lebo budeš odpočívať a povstaneš k svojmu podielu na konci dní. Daniel 12,13.

Na „konci dní“, alebo ako hovorí Jeremiáš, „po tých dňoch“, Kristus zamýšľal vložiť svoj zákon do vnútorných útrobov svojho ľudu a vpísať svoj zákon na srdcia. Vnútorné útroby sú nižšou prirodzenosťou, alebo ako ju Pavol nazýva, telom, a srdce je vyššou prirodzenosťou. Zmluva sľubuje dať svojmu ľudu pri obrátení novú myseľ a pri Druhom príchode nové telo. Človek padol s Adamom, ktorý bol stvorený na Boží obraz a ktorý bol stvorený s vyššou prirodzenosťou i nižšou prirodzenosťou. Kristova zmluva má vykúpiť ľudstvo s jeho dvojitou prirodzenosťou spod kľatby hriechu.

„V posledných dňoch dejín tejto zeme má byť obnovená Božia zmluva s jeho ľudom, ktorý zachováva jeho prikázania. V ten deň im uzavriem zmluvu s poľnou zverou, s nebeským vtáctvom a so zemskými plazmi; zlomím na zemi luk i meč a odstránim boj, a dám im odpočívať v bezpečí. Zasnúbim si ťa navždy; áno, zasnúbim si ťa v spravodlivosti a v práve, v milosti a v zľutovaniach. Zasnúbim si ťa vo vernosti a poznáš Hospodina.“

„A stane sa v ten deň, že vyslyším, hovorí Hospodin, vyslyším nebesia, a ony vyslyšia zem; a zem vyslyší obilie a mušt i olej, a ony vyslyšia Jezreel. A zasejem si ju v zemi a zľutujem sa nad tou, ktorá nedosiahla zľutovania; a poviem tým, ktorí neboli mojím ľuďom: Ty si môj ľud; a oni povedia: Ty si môj Boh.“ Ozeáš 2:14–23.

„V ten deň... zostatok Izraela a tí, čo unikli z domu Jákovovho,... sa budú v pravde spoliehať na Hospodina, Svätého Izraelovho.“ Izaiáš 10:20. Zo „všetkých národov, kmeňov, jazykov a ľudí“ budú takí, ktorí s radosťou odpovedia na posolstvo: „Bojte sa Boha a vzdajte mu slávu, lebo prišla hodina jeho súdu.“ Odvrátia sa od každej modly, ktorá ich viaže k tejto zemi, a budú sa „klaňať tomu, ktorý stvoril nebo i zem, more i pramene vôd“. Oslobodia sa od každého zapletenia a budú stáť pred svetom ako pamätníky Božieho milosrdenstva. Poslušní každej božskej požiadavke budú anjelmi i ľuďmi rozpoznaní ako tí, ktorí „zachovávajú Božie prikázania a vieru Ježišovu.“ Zjavenie 14:6–7, 12.“

„Hľa, prichádzajú dni, hovorí Hospodin, keď oráč dostihne ženca a ten, čo šliape hrozno, toho, čo seje semä; vrchy budú kvapkať sladkým vínom a všetky pahorky sa budú rozplývať. A privediem späť zjatie svojho ľudu Izraela; vystavajú spustošené mestá a budú v nich bývať; vysadia vinice a budú piť ich víno; založia aj záhrady a budú jesť ich ovocie. A zasadím ich do ich zeme a už viac nebudú vytrhnutí zo svojej zeme, ktorú som im dal, hovorí Hospodin, tvoj Boh. Amos 9:13–15.“ Review and Herald, 26. februára 1914.

Keď Jeremiáš hovorí „po tých dňoch“, „dni“, ktoré predchádzali dielu predstavenému tým, že Kristus náhle prišiel do svojho chrámu, aby ho očistil, boli prorocké obdobia, ktoré sa skončili v rokoch 1798 a 1844. Koniec týchto prorockých dní (období) vyznačil štyridsaťšesť rokov, počas ktorých Kristus postavil milleritský chrám, a keď náhle prišiel 22. októbra 1844, naplnil tretiu kapitolu Malachiáša, ktorú naplnil aj vtedy, keď očistil chrám na začiatku i na konci svojej služby.

„Keď Ježiš očisťoval chrám od kupujúcich a predávajúcich tohto sveta, oznámil svoje poslanie očistiť srdce od poškrvny hriechu — od pozemských túžob, sebeckých žiadostí, zlých návykov, ktoré kazia dušu. Citované Malachiáš 3:1–3.“ Túžba vekov, 161.

A „po tých dňoch“ chcel Kristus očistiť chrám, ktorý postavil, a ktorý predstavoval Jeho dielo očisťovania srdca Jeho ľudu od poškrvny hriechu, alebo, ako hovorí Jeremiáš, vpísania Jeho zákona do srdca a do vnútorných útrobov.

Lebo karhajúc ich, hovorí: Hľa, prichádzajú dni, hovorí Pán, keď uzavriem s domom Izraela a s domom Júdu novú zmluvu; nie podľa zmluvy, ktorú som uzavrel s ich otcami v deň, keď som ich vzal za ruku, aby som ich vyviedol z egyptskej krajiny; pretože nezostali v mojej zmluve, ani ja som na nich nedbal, hovorí Pán. Lebo toto je zmluva, ktorú uzavriem s domom Izraela po tých dňoch, hovorí Pán: Svoje zákony vložím do ich mysle a napíšem ich na ich srdcia; a budem im Bohom, a oni mi budú ľuďom. Židom 8:8–10.

Slová „tie dni“ boli Danielovým „koncom dní“, ktoré sa skončili v rokoch 1798 a 1844. Lína protestantského rohu, ktorá sa začína v roku 1798 vo verši štyridsať z Daniela jedenásť, zdôrazňuje zmluvný vzťah, ktorý je ustanovený so sto štyridsiatimi štyrmi tisícmi. Hebrejské slovo „lós“ je malý kameň, ktorý sa používal na určenie osudu človeka. Danielovi bolo povedané, aby odišiel a

odpočinul si (v smrti) až do „konca dní“, keď sa v roku 1844 začne súd a bude určený jeho osud.

Ale ty chod' svojou cestou až do konca; lebo odpočinieš a postavíš sa na svoj údel na konci dní.
Daniel 12,13.

„Dni“ „konca dní“ predstavujú časové proroctvá, ktoré sa skončili v roku 1844, lebo potom už prorocký čas nemal viac trvať. Dvetisícristo rokov, ktoré boli videním marah, znamenajúcim náhle zjavenie sa Krista v Jeho svätyni, sa vtedy skončili, a takisto sa skončilo aj dvetisícpäťstodvadsať rokov posledného rozhorčenia, práve tak, ako sa dni prvého rozhorčenia skončili v čase konca roku 1798. „Po tých dňoch,“ ako sa o tom zmieňuje Jeremiáš, bolo potom predmetom Pavlovho oslovenia. Pavol sa dvakrát odvoláva na Jeremiášovo „po tých dňoch“, lebo Pavol sa nezaobera iba zmluvou, ktorá mala byť ustanovená „po tých dňoch“, ale čo je dôležitejšie, označuje dielo Krista ako Veľkňaza.

Lebo jednou obeťou navždy zdokonalil tých, ktorí sa posväcujú. A svedčí nám o tom aj Duch Svätý; lebo keď predtým povedal: Toto je zmluva, ktorú uzavriem s nimi po tých dňoch, hovorí Pán: Svoje zákony vložím do ich srdce a vpíšem ich do ich myslí; a na ich hriechy a neprávosti si viac nespomeniem. A kde je odpustenie týchto vecí, tam už niet viac obety za hriech. Majúc teda, bratia, smelú dôveru vstúpiť do svätyne skrze krv Ježišovu, novou a živou cestou, ktorú nám otvoril cez oponu, to jest cez svoje telo; a majúc veľkňaza nad domom Božím. Hebrejom 10:14–21.

Dvestodvadsať rokov, ktoré spájajú proroctvo videnia marah o Kristovom zjavení s proroctvom dvetisícpäťstodvadsaťročného videnia chazon o prorockých dejinách, spája, čiže prepája začiatok týchto dvoch prorockých období symbolickou väzbou, ktorá predstavuje spojenie ľudstva s božstvom, čo je dielo, ktoré Kristus uskutočňuje v očisťovaní prebiehajúcim počas hnutia tretieho anjela a ktoré vyúsťuje do zmluvy, ktorú uzatvára so sto štyridsiatimi štyrmi tisícmi.

Videnie chazonu, ktoré znázorňuje pošliapanie chrámu, je videním ľudstva, ktoré bolo pošliapané hriechom od vzbury Adama v záhrade Eden; a videnie marahu, ktoré znázorňuje Kristovo dielo obnovy a očistenia chrámu, sa obe naplnili 22. októbra 1844. Existujú dve dvetisícpäťstodvadsaťročné proroctvá o Božom rozhorčení, ktoré predstavujú pošliapanie vojska a svätyne.

Obe tieto proroctvá predstavujú pošliapanie ľudstva, ktoré má byť obnovené videním marah. Tieto dve Božie rozhorčenia proti Jeho ľudu predstavujú rozhorčenie nad padlým ľudstvom, ktoré mohlo byť zachránené a obnovené jedine Kristovým dielom pri znovuvybudovaní a očistení padlého chrámu.

Dve rozhorčenia predstavujú vyššiu prirodzenosť a nižšiu prirodzenosť ľudstva. Pri Adamovom páde prevzala nižšia prirodzenosť nadvládu nad vyššou prirodzenosťou a Kristovým zámerom pre ľudí bolo, aby vyššia prirodzenosť vládla nad nižšou prirodzenosťou. Pri Adamovom páde vyššia prirodzenosť podľahla žiadostiam nižšej prirodzenosti a Boží zámer bol prevrátený. Toto je to, čo sa myslí biblickým „obrátением“. Byť obrátený znamená, že vyššia prirodzenosť je navrátená na svoje vládnuce postavenie nad nižšou prirodzenosťou. Obrátiť znamená zvrátiť alebo prevrátiť naruby.

Prvé rozhorčenie proti severnému kráľovstvu bolo rozhorčením proti nižšej prirodzenosti, ktorá pri páde podrobila vyššiu prirodzenosť. Toto rozhorčenie prišlo ako prvé, lebo Kristus sa ujal diela vykúpenia práve tam, kde sa najprv začalo, a začalo sa žiadosťou nižšej prirodzenosti, ktorá bola žiadosťou chuti do jedla. Kristus začal svoje dielo štyridsiatimi dňami pôstu.

„Kristus vedel, že aby mohol úspešne uskutočniť plán spasenia, musí začať dielo vykúpenia človeka práve tam, kde sa začala jeho skaza. Adam padol uspokojovaním chuti do jedla. Aby Kristus človeku vstúpil jeho povinnosť poslúchať Boží zákon, začal svoje dielo vykúpenia reformou telesných návykov človeka. Úpadok cnosti a degenerácia ľudského rodu sa pripisujú predovšetkým uspokojovaniu zvrátenej chuti do jedla.“ Testimonies, zväzok 3, 486.

Druhé rozhorčenie bolo namierené proti vyššej prirodzenosti, predstavovanej južným kráľovstvom, kde sa nachádza Jeruzalem, mesto, ktoré si Boh vyvolil, aby tam umiestnil svoje meno. Dňa 22. októbra 1844 je dielo, ktoré Kristus zamýšľal vykonať, a dielo, ktoré teraz uskutočňuje, znázornené Ezechielovými dvoma palicami.

Keď budú Ezechielove dve palice navždy spojené v jednu palicu, označuje to zmluvu, v ktorej Kristus navždy odstraňuje hriech zo svojho ľudu a vyššia i nižšia prirodzenosť sú navrátené do náležitej hierarchickej štruktúry, a človek je opäť celistvý. V neobrátenom stave nižšia prirodzenosť človeka, znázornená prvým rozhorčením, vládla nad vyššou prirodzenosťou človeka, znázornenou posledným rozhorčením. Preto bolo prvé rozhorčenie namierené proti severnému kráľovstvu, ktoré sa zemepisne nachádzalo „nad“ južným kráľovstvom.

Dvestodvadsať rokov, ktoré spájajú dve videnia marah a chazon s božstvom a ľudstvom v ich vzájomných počiatkoch, sa obe spájajú v jednu palicu, keď Kristus dokončí dielo tretieho anjela so sto štyridsiatimi štyrmi tisícmi. Je to proroctvo o poslednom rozhorčení proti južnému kráľovstvu, ktoré je spojené s proroctvom o zjavení sa v roku 1844, lebo zmluva pri obrátení poskytuje novú myseľ, ale nové telo (severné kráľovstvo) je obnovené až pri druhom príchode v okamihu, v mihnutí oka.

Štyridsiaty verš jedenástej kapitoly Daniela určuje oba časy konca a tým zdôrazňuje vnútornú i vonkajšiu líniu prorockých dejín počas dejín šelmy zo zeme zo zjavenia trinástej kapitoly. Pravdy, ktoré sú v tomto verši odpečatené, predstavujú vnútornú i vonkajšiu líniu pravdy, ktoré Kristus prišiel vo svojom ľude označiť a uskutočniť. Pravda, že ľudskosť spojená s božstvom nehreší, je znázornená vo svetle spojenom s účinkom odpečatenia poznania a predstavuje vnútornú pravdu Božieho ľudu v posledných dňoch. Svetlo, ktoré je znázornené bojom medzi mocnosťami vedúcimi svet k Armagedonu, je vonkajšou pravdou Božieho ľudu v posledných dňoch.

V tejto štúdii budeme pokračovať v nasledujúcom článku.

A slovo Hospodinovo ku mne znovu prišlo takto: A ty, syn človeka, vezmi si jednu palicu a napíš na ňu: Pre Júdu a pre synov Izraelových, jeho spoločníkov. Potom vezmi druhú palicu a napíš na ňu: Pre Jozefa, palicu Efraimovu, a pre celý dom Izraelov, jeho spoločníkov. A spoj ich jednu s druhou v jednu palicu, aby sa stali jednou v tvojej ruke. A keď sa k tebe prihovoria synovia tvojho ľudu a povedia: Neoznámiš nám, čo tým myslíš? povedz im: Takto hovorí Pán Hospodin: Hľa, vezmem palicu Jozefovu, ktorá je v ruke Efraimovej, i kmene Izraelove, jeho

druhov, a pripojím ich k nej, k palici Júdovej, a urobím z nich jednu palicu, a budú jednou v mojej ruke. A palice, na ktoré budeš písať, budú v tvojej ruke pred ich očami. A povedz im: Takto hovorí Pán Hospodin: Hľa, vezmem synov Izraelových spomedzi národov, medzi ktoré odišli, a zhromažďím ich zo všetkých strán a privediem ich do ich vlastnej krajiny. A učiním z nich v krajine na vrchoch Izraelových jeden národ, a jeden kráľ bude kráľom nad nimi všetkými; a nebudú už viac dvoma národmi ani už viac nebudú rozdelení na dve kráľovstvá. A už sa viac nepoškvrnia svojimi modlami ani svojimi ohavnosťami, ani nijakými svojimi prestúpeniami; ale vyslobodím ich zo všetkých ich príbytkov, v ktorých hrešili, a očistím ich; a budú mojim ľuďom a ja budem ich Bohom. A môj služobník Dávid bude kráľom nad nimi a všetci budú mať jedného pastiera; budú chodiť podľa mojich súdov, zachovávať moje ustanovenia a plniť ich. A budú bývať v krajine, ktorú som dal svojmu služobníkovi Jákobovi, v ktorej bývali vaši otcovia; budú v nej bývať oni i ich synovia, i synovia ich synov naveky; a môj služobník Dávid bude ich kniežaťom naveky. A uzavriem s nimi zmluvu pokoja; bude to s nimi večná zmluva; upevním ich a rozmnožím ich a postavím svoju svätyňu do ich stredy naveky. Aj môj príbytok bude nad nimi; a budem ich Bohom a oni budú mojim ľuďom. A národy poznajú, že ja, Hospodin, posväcujem Izrael, keď bude moja svätyňa v ich strede naveky. Ezechiel 37:15–28.